

staaelse fra Bogtrykker Langkjær. Hr. Langkjær meddeler officielt, at han havde læst i et blad — det var altsaa Regeringens Hovedstadsorgan —, at Direktør Axelsens Udnævnelse til Bankraadsmedlem var forestaaende, og han maatte derfor som Formand for Arbejdsgiverforeningens Eksekutivkomité, der har den Opgave at gaa hævnende frem overfor de Arbejdsgivere, der ikke i enhver Retning vil danse efter Arbejdsgiverforeningens Fløjte, bl. a. søge at faa denne Mand stoppet med Hensyn til det Tillids- og Æreshverv, der her var tiltænkt ham. Der er ingen Tvivl om, at Hr. Langkjær i denne sin Egenskab har truet Ministeren med, at han som Arbejdsgiverforeningens Formand vilde foranledige en Boykotning af Landmandsbanken, hvis Direktør Axelsen udnævntes. Dette siger Hr. Langkjær selvfølgelig ikke i det Interview, der staar at læse i de konservative Hovedstadsblade, men han siger dog til Slutning, at Udnævnelsen af Direktør Axelsen ikke vilde have gavnet Landmandsbanken. Af denne Udtalelse ses det klart, at de Rygter er rigtige, som med stor Bestemthed hævder, at Hr. Langkjær har truet Handelsministeren med en fuldstændig Boykotning af Landmandsbanken fra Arbejdsgivernes Side, hvis Hr. Axelsen blev udnævnt til Bankraadsmedlem.

Formanden: Dette er en anden Behandling. I Betænkningen nævnes, at der ved Samraad er forhandlet om de før Landmandsbankens Sammenbrud sammenbrudte Bankers Spareres Stilling; men det ærede Medlems Udtalelser gaar langt udenfor dette Forhold. Jeg anmoder det ærede Medlem om at holde sig noget nærmere til Betænkningen.

P. Andersen: Den private Laanebank er jo ogsaa en saadan Bank.

Formanden: Det ærede Medlem talte om en eventuel Udnævnelse af et Medlem til Bankraadet i Landmandsbanken.

P. Andersen: Dette staar ogsaa noget i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal om vore Bankers Stilling og den Utryghed, som hersker i Befolkningen med Hensyn til Sikkerhed for de Penge, der er anbragt i Bankerne. Befolkningen maa være nogenlunde sikret imod, at dens Penge ikke gaar tabt, men denne Tryghed, som skulde være til Stede, er blevet i høj Grad svækket gennem de Oplysninger, jeg her har fremdraget. Jeg skal imidlertid efter Forman-

dens Anmodning forlade dette Emne, idet jeg dog beklager, at den stærke Regering, som ude i Landet taler saa stærkt imod Organisationstyranni, her har ladet sig fuldstændig tyrannisere af Arbejdsgivernes Organisation. Befolkningen, særlig Sparerne, kan ikke have Tillid til en saadan Regering, og det Krav, der Gang paa Gang er stillet om Samfundets Kontrol, vil rejse sig med stigende Styrke, men vi er klare over, at denne Regering, der er i saa høj Grad afhængig af Højfinanssen og Arbejdsgiverforeningen, ikke vil være i Stand til at tilvejebringe en saadan Kontrol.

En effektiv Kontrol med Hensyn til Sparemidlerne vilde have hindret en Katastrofe som den, der i Sommeren 1921 har rystet Turø. Ærede Medlemmer vil paa deres Pladser finde omdelt et Andragende til Regering og Rigsdag, som giver en fuldstændig Fremstilling af de Forhold, som taler for, at man kommer denne lille Banks Sparere til Hjælp. Jeg skal derfor ikke fordybe mig i disse Forhold, men kun nævne, at det Tab, der er lidt ved Bankdirektør Mortensens Besvigelser, andrager 1 466 003 Kr. 20 Ø. En saadan Katastrofe maa selvfølgelig ramme denne lille Ø, dette lille Samfund meget haardt, og det har ogsaa vist sig, at næsten hver eneste Familie paa en eller anden Maade er berørt deraf. Sparekasseindskuddene har fordelt sig saaledes: 524 har haft et Indskud paa under 4 000 Kr., 39 mellem 4 000 og 6 000 Kr., 22 mellem 6 000 og 8 000 Kr., 14 mellem 8 000 og 10 000 Kr., 6 mellem 10 000 og 12 000 Kr. og 11 over 12 000 Kr. Det er altsaa næsten udelukkende Smaasparere, der har haft Penge i denne Bank, og det vilde derfor være saare rimeligt og naturligt, om Staten ydede et Tilskud, for at disse Sparere kunde faa noget tilbage af det, de har mistet, nemlig ca. 60 pCt. af deres Indskud.

Følgerne af Banksammenbrudet begynder nu at vise sig. Skattedepartementet vil ikke give yderligere Henstand med forfaldne Skatter, hvortil Beløb var hensat i Banken, hvilke Beløb altsaa delvis er gaaet tabt. Der er i Forgaars foretaget Udpantning i 3 Sejlskibe, hjemmehørende paa Turø. Af disse ankommer det ene til Horsens i Løbet af faa Dage; det vil altsaa være forhindret i at blive fragtet og sejle ud igen, skønt det kan faa Fragt. Efterhaanden som de andre Skibe kommer hjem, vil de ogsaa blive opbragt af Staten, og senere vil endnu flere Skibe blive udpantet. Det vil virke ganske ødelæggende for Øens Skibsfart, som er dens Livsnerve,